

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1.4069/2017
31.05.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Тање Ристић, председника већа, Слађане Стојановић и Лидије Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Г. И. , кога заступа адвокат Жарко Вујовић из, против тужене Република Србија, Министарство одбране, Војна пошта 3162 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво -Одељење у Нишу, ради измене ренте, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 6П1 487/17 од 15.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу 6П1 487/17 од 15.09.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, те се врши измена правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Нишу 3П1.бр.1196/14 од 12.05.2016. године, у делу који се односи на исплату месечне ренте и то тако што се обавезује тужена да тужиоцу исплаћује месечно уместо досуђених 6.454,00 динара, износ од 8.110,02 динара, почев од 01.02.2017. године, док за то постоје законски услови, до 05-ог у месецу за

претходни месец заједно са законском затезном каматом на овај износ почев од 05-ог у месецу за претходни месец до исплате сваке појединачне рате, а све доспеле рате од једном у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати укупан износ од 23.300,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је изјавила жалбу тужена из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се ожалбена пресуда преиначи у правцу одбијања тужбеног захтева као неоснованог и обавезивање тужиоца на накнаду парничних трошкова туженој.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба није основана.

У поступку пред првостепеним судом и првостепеној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. ЗПП, на које повреде овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка из чл.374. ст.2. тач.12. ЗПП, на коју се неосновано жалбом тужене указује јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека је јасна и разумљива и није у супротности са разлозима датим у образложењу и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Нишу ЗП1.бр.1196/14 од 12.05.2016. године, тужена је обавезана да тужиоцу исплати на име штете и то будућу ренту почев од 01.01.2016. године па док за то постоје законски услови у износу од 6.454,00 динара, до 05-ог у месецу за претходни месец, заједно са законском затезном каматом од 05-ог у месецу до коначне исплате. На основу уверења РС РФ ПИО Филијала Ниш од 22.02.2017. године, утврђено је да је тужилац корисник инвалидске пензије и да је за период од 01.01.2017. године до 31.01.2017. године тужиоцу исплаћено 35.727,04 динара. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђена је разлика између плате коју би тужилац остварио и пензије која се исплаћује, у виду ренте на дан вештачења 01.02.2017. године у висини од 8.110,02, динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд применио

материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца, дајући основане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 188. Закона о облигационим односима прописано је, да у случају смрти телесне повреде или оштећења здравља накнада се одређује, по правилу, у облику новчане ренте, доживотно или за одређено време. (ст.1.) Новчана рента досуђена на име накнаде штете плаћа се месечно унапред ако суд не одреди што друго. (ст.2.)

Одредбом чл. 195. ст.2. истог закона прописано је да ако повређен због потпуне или делимичне неспособности за рад губи зараду, или су му потребе трајно повећане, или су могућности његовог даљег разивајања и напредовања уништене или смањене, одговорно лице дужно је плаћати повређеном одређену новчану ренту, као накнаду за ту штету, док је одредбом чл.196. истог закона, прописано да суд може на захтев оштећеника за убудуће повећати ренту, а може на захтев штетника смањити или укинути, ако се знатније промене околности које суд имао у виду приликом доношења раније одлуке.

Имајући увиду конкретну правну и чињеничну ситуацију, правилан је закључак првостепеног суда, да је, с обзиром да је у међувремену професионалним војним лицима по чину старијег водника који је имао и тужилац до наступања инвалидности и одласка у пензију, повећана плата, дошло до знатније промене околности које је суд имао приликом доношења раније одлуке, тако да су испуњени услови из чл. 196. ЗОО, за измену ренте.

Тужена у жалби наводи да до промене околности није дошло, односно да се плате професионалне припадника војске није повећавала последњих годину дана, а пензије су се у међувремену повећале, тако да се поставља питање да ли ренту није требало смањити. Међутим, изнети жалбени наводи нису основани. Наиме, из списка предмета произилази да је тужилац уз тужбу као доказ да је дошло до промене околности које су од утицаја на висину ренте, у смислу чл.261.ЗПП, приложио налаз и мишљење вештака за економску финансијску област. Тужена је у одговору на тужбу, оспорила тужбени захтев како по основу тако и по висини, али није истакла примедбе на налаз и мишљење вештака, и није предложила доказе којима би се исти довео у питање, нити то чини у жалби у смислу одредбе чл.372. ЗПП, тако да су изнети жалбени наводи **без утицаја су на другачију одлуку у овој правној ствари.**

С тога, Апелациони суд налази да нису основани ни наводи да је побијана пресуда донета на основу погрешног и непотпуног чињеничног стања, јер је првостепени суд ценио све приложене и предложене доказе у смислу чл.228 и 231 ЗПП, а све сходно чл.8 ЗПП и правилном оценом расправио све одлучне чињенице које су релевантне за правилно одлучивање у овој правној ствари. На основу правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно применио материјално право, када је усвојио тужбени захтев тужиоца.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, која је заснована на одредби чл. 153. и 154. ЗПП, који су одмерени и досуђени као стварни трошкови према важећој АТ и ТТ у време доношења првостепене пресуде.

Са свега изложеног, а сходно чл.390. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 31.05.2018. године, Гж1. 4069/2017

Председник већа-судија

Тања Ристић, с.р.

Тачност преписа потврђује

Управитељ судске писарнице